

bindelse med aktiebyttet. Lad mig gøre bemærkninger om, hvad der kan udledes af kommissionens rapport på dette punkt.

Den 10. marts 1993 blev der lagt et forslag om aktiebytte mellem Finansieringsfonden og Den Danske Bank på regeringens bord, i øvrigt lige efter at landsstyret var blevet præsenteret for forslaget. Men inden dette forslag blev præsenteret, var selve vilkårene for handelen allerede fastlagt mellem de to parter, Finansieringsfonden af 1992 og Den Danske Bank, med bistand fra Finanstilsynet.

I den sammenhæng føler jeg, at det er vigtigt for hele debatten at skelne mellem teknik og politik. Teknisk set måtte både regeringen og landsstyret gå ud fra, at Den Danske Bank, Finansieringsfonden og Finanstilsynet var nået frem til et rimeligt og retfærdigt bytteforhold mellem aktierne, og når så oven i købet de involverede gav udtryk for, at det forholdt sig sådan, hvilket grundlag havde regeringen så for at betvivle dette?

Politisk set var det regeringens opgave at tage stilling til, om det var en god idé. Vi var i regeringen enige om, at svaret herpå var ja. Det var en god idé. Forløbet senere har da også overordnet vist, at det var en god idé, for aktiebyttet var et led i vores indsats for at bringe det færøske erhvervsliv på fode igen. Netop gennem denne samordning af de to bankers forretningspraksis blev der jo skabt forudsætninger for en koordineret bankmæssig indsats, der kunne medvirke til den helt nødvendige strukturtilpasning af færøsk erhvervsliv, herunder ikke mindst af færøsk fiskeindustri.

Lad mig også understrege, at Finansieringsfondens arbejde generelt skal holdes adskilt fra den kritik, som man i undersøgelseskommissionen rejser af den daværende formand. Jeg finder ikke, at denne kritik berører selve grundkonstruktionen i Finansieringsfonden, som jo har vist sig at fungere.

Så er det åbenbart, når man ser i bakspejlet, at kommunikationen mellem regeringen og Færøernes landsstyre ikke har været tilfredsstillende. Vi er blevet lidt klogere, når vi bagefter ser på forløbet. Konsekvenserne af forløbet kan vi også se har været, at landsstyret har haft begrænset tid til at tage stilling til de forskellige forslag, stille spørgsmål og vurdere svarene. Dermed ønsker jeg også at sige, at regeringen er parat til at vedstå og tage ansvaret for, at kommunikationen ikke var god nok. Den utilfreds-

stillende kommunikation kan man godt med rette nu kritisere.

Det er en samlet regering, der vedkender sig sit overordnede politiske ansvar for håndteringen af Færøekrisen i 1993, men det er også vigtigt at understrege i dag, at beslutningsgrundlaget var det samme for den danske regering og for det færøske landsstyre. I en situation med ekstrem høj arbejdsløshed og budgetunderskud i Danmark ønskede vi lige så lidt som vore forgængere på regeringsbanken at lægge byrder fra den færøske krise over på danske skatteydere. Derfor måtte vor bistand til Færøerne bygge på hjælp til selvhjælp. Derfor var der i foråret 1993 massiv opbakning her på Christiansborg til en løsning, hvor Danmarks rolle var at yde lån, som kunne gøre det muligt for Færøerne selv at løse krisen. Det var jo ikke den danske befolkning, der havde brugt pengene. Vort synspunkt var og er det enkle, at det var penge, der var brugt, og penge, der var tabt på Færøerne.

I kriseforløbet også efter den 1. februar 1993 kom der hele tiden endnu mere dystre meldinger. Vi havde, syntes vi, grund til at frygte, at krisebevidstheden slet ikke var udviklet nok på Færøerne, men det skal samtidig meget kraftigt understreges, at ingen i sagens natur kunne vide, hvor dyb krisen ville blive. Ingen vidste jo, hvor det endte. Ingen lovede nogen en bestemt overgrænse for katastrofens størrelse. Alt, hvad vi foretog os i regeringen, også efter at aktiebyttet var aftalt, havde et eneste formål: hele tiden at holde det færøske banksystem i live, hele tiden at undgå at bidrage til ny uro og yderligere selvforstærkende krisestemning.

Det er så nogle steder blevet fremstillet, som om regeringen havde en bedre viden end landsstyret om, hvor dyb krisen egentlig ville blive. Kendsgernerne er, at hele forløbet frem til efteråret 1993 er historien om én lang kriseforværring: flere arbejdsløse, flere virksomhedslukninger, kapitalflugt fra bankerne, afvandring fra Færøerne til Danmark, total stagnation i ejendomsmarkedet.

Som enhver kan høre og ikke mindst læse i beretningen, har der overhovedet ikke været belæg for at fremsætte de anklager, som vi har hørt fra visse politikere her i Tinget og også fra visse politikere på Færøerne: anklager om komplotter og hemmelige alliancer, ond vilje, diaboliske ministre, og jeg ved ikke hvad.

Beretningen punkterer heldigvis godt og grundigt disse myter. Det er også den gode vil-